

Пастирски апел верном народу Епархије рашко-призренске на Косову и Метохији

Суочавајући се са крајње тешком ситуацијом за наш народ на Косову и Метохији, осећамо пастирску обавезу и потребу да охрабriamo наш верни народ који је сваким даном све више изложен отвореној репресији косовских власти, као никада до сада од завршетка оружаног сукоба 1999. године.

Институционални терор Приштине се спроводи на разне начине, притворно пред светом под видом тобожњег поштовања закона, а заправо са циљем да се наш народ подстакне на исељавање и напуштање простора на којима вековима живи. Свакодневна груба манифестација полицијске силе, претреси, хапшења, неосновани притвори, претње, онемогућавања примања пензија и социјалних доприноса, уз грубо толерисање наметнутих албанских општинских власти на северу Косова које немају легитиметет већине грађана, користе се као средство присиле и против нашег народа коме се онемогућава нормалан живот, основна права и слободе. Очигледно, за власти у Приштини, Срби су били и остали грађани другог реда и то се види на сваком кораку без обзира на лицемерна позивања на Устав и законе Косова,

по којима би ваљда сви грађани требало да имају иста права, а најугроженији посебно заштићени. Овакво понашање не само да не доприноси решавању проблема, већ продубљује неповерење, ствара етничке баријере и нетрпељивост и руши све оне мостове који су до сада били изграђени између српског и албанског народа на Косову и Метохији. Оваква ситуација краткорочно можда користи властима у Приштини, али дугорочно све нас заједно држи таоцима нестабилности, неизвесности и тешке економске ситуације, па није ни чудо да толико велики број младих косовских Албанаца напушта Косово и тражи бољи живот у иностранству.

Дубоко осећајући и проживљавајући страдање свог народа који нам се свакодневно обраћа за помоћ, упућујемо овај апел – не косовским властима, јер очигледно немају спремности да створе нормалне услове за живот нашег народа и изграде визију друштва у коме би сви људи без обзира на етничко порекло и веру живели мирно и сигурно; нити међународним представницима, који и поред званичног става да се свима мора омогућити нормалан и равноправан живот, прећутно толеришу насиље приштинских власти, посебно косовске полиције, већ самом нашем верном народу са којим је Српска Православна Црква вековима делила све невоље у току османске окупације, у време страдања у првом и другом светском рату, у време комунистичке власти као и у току свих новијих збивања, посебно од 1999. до данас.

Наша Црква је још од пре оружаног сукоба изражавала оштро неслагање са политиком тадашњег режима у Београду према албанском цивилном становништву, као што је и после рата отворено сведочила и подизала глас против насиља које су спроводиле разне екстремне албанске групе на Косову и сво време се залагала за дијалог и заједнички живот. И поред свега тога, Црква је претрпела и сама насиље, 150 наших храмова је уништено, а више десетина гробаља вандалски оскрнављено. Улога Цркве није да се бави политиком, али када њен народ страда од неправде, она има дужност да подигне свој глас против терора. Ми нисмо у позицији да одлучујемо о политичким решењима, али имамо дужност да без обзира у каквом друштву живели, да чинимо све што до нас стоји да се поштује достојанство свих људи, њихова људска и верска права и слободе. Нажалост, косовске власти су на све што је наша Црква чинила последњих 25 година одговориле притисцима на саму Цркву, којој се отворено негира идентитет, основне верске и имовинске слободе. Такво понашање не може да донесе добра никоме јер оно што се на неправди гради неизбежно пре или касније се урушава, и то вреди за све оне моћнике овога света који злоупотребљавају

силу и власт против оних који нису заштићени. Такви никада не могу ништа постићи осим да осрамоте своје име пред историјом. Не каже случајно велики Његош: „Коме закон лежи у топузу, трагови му смрде нечовјештвом.“

Зато апелујемо на наш народ да у овим тренуцима покаже достојанство, храброст, снагу, народно јединство и трпљење. Вековима смо управо на овим еванђелским принципима и верности Богу и нашем светосавском предању сачували и веру, и језик и своје име и сећање, окупљајући се у нашим светињама, остајући верни завету Светога Кнеза Лазара који је од универзалног значаја за све у свету – „да је за малена земаљско царство, а небеско од сада и довека“. Ово није само обична фраза, већ дубока истина. Прошла су многа царства али Црква Христова коју чине њен народ са свештенством и монаштвом остала је и опстала и дан данас се Његово име слави широм света.

Зато у овој ситуацији не смемо да будемо малодушни. Не смемо да допустимо да будемо застрашени, јер свако насиље долази из страха и несигурности, сваки страх и брига из недостатка вере у Бога. Духовно најмудрији људи овога света никада нису показивали насиље већ су својом мудрошћу и добротом према свима задобијали друге и зато су упамћени у историји. Зато је овакво арогантно понашање власти у Приштини израз пре свега кукавичлука и слепе мржње, јер лако је спроводити терор над онима који нису заштићени и који на Косову и Метохији живе као живи таоци. Управо стога не смемо да попустимо пред уценама, ваћ да се за своја права боримо мирно, достојанствено, остајући пре свега одани Богу и привржени овом чудесном простору, где вековима живимо и опстајемо. Сетимо се само терора који је вршен над нашим народом у време претходних векова османске власти али и храбрости нашег народа који је и поред свих тешкоћа остајао као свој на своме и није напуштао родни крај, своје светиње, своја гробља. Господ нас учи да се молимо за оне који нас прогоне и чине зло, а да на мржњу не одговарамо мржњом и насиљем.

Наш народ треба и мора да зна да су се мењале многе власти на овом простору али да је са њим била и остала његова Црква као ткиво које све нас заједно обједињује и држи као Тело Христово, што Црква и јесте. Зато у свим овим тешкоћама позивамо наш народ да уз своју Цркву, као верна деца Светог Саве, Светог Кнеза Лазара, бројних светитеља који су просијали и живели на Косову и Метохији очувамо и сачувамо присебност, мир и чврсто поверење у Бога да нас неће оставити. Са таквом вером неће нас поразити ниједна сила овог света, а казна онима који чине зло и неправду је увек у

Божијој руци.

Стално се, зато браћо и сестре, присећајмо молитвених прозби нашег светог Патријарха Павла који је у своје време прогона наше Цркве и сам носио крст са својим верним народом на Косову и Метохији као Епископ рашко-призренски и молио се Господу::

„Господе, како је много непријатеља који војују против нас и говоре: нема им помоћи ни од Бога ни од људи. Господе ти нам ружи руку своју да останемо народ Твој и по вери и по делима. Ако морамо да страдамо, нека то буде на путу правде Твоје и истине твоје, и не допусти да буде због неправде наше или мржње према било коме. Исто тако се молимо и за непријатеље, да их Господ човекољубиви одврати од насиља над православним народом нашим, да нам не руше храмове и гробове, децу не убијају и народ не прогоне, него да се и они обратe на пут покајања, правде и спасења.“

Епископ рашко-призренски
Теодосије

spc.rs